

Alvaret.

Har du känt någon gång i den gryende vår
Eller sommarens härliga dag,
Att där finns i naturen ett hjärta, som slår
Mot ditt eget med mäktiga slag?
Vill du lära det hjärtat fullt att förstå,
O, så kom till det Ölänska Alvaret då.

Ty de tigande vidder de äga en röst,
som du lär dig helt snart att förstå.
Ja, de väckte oändlighetstörst i mitt bröst,
Och den törsten ej ville förgå,
Förr' n därborta vid synkretsens blånande rand
för mitt öga sig tedde en högrande strand.

forts!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3110

Anna Kruse

Alvaret 1

Och det var som om jorden allt mera försvann,

Och jag himmelen skådade blott.

Men mitt öga ej drömbilden uppfatta hann,

Förrän hägringen redan förgått.

Och jag såg blott de dallrande luftvågors tåg,

Där jag kvar på min stenhäll på Alvaret låg.

Och bredvid en matta för trampande fot

Var med tusentals blommor beströdd,

Som få taga sin torftiga näring emot

Utav jordmånen, torr och förödd.

Men som hämta sin fägring sin färg och sin doft

Ifrån himmelens dag, ej från mull eller stoft.

Och jag kände en längtan att bliva en gång

Såsom blomman på Alvarets mark,

Som förnöjes med litet om jorden känns trång,

Men som växer sig fager och stark.

Som från himmelens dag hämtar näring och saft

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3110

Anna Kruse

Alvaret 2

forts!

Och från himmelens sol får skönhet och kraft.

Och jag satt där mång' kväll i den skymmande stund,

Och till vipan jag lyssnade då.

När i klagande toner ur hjärtats grund

Hon sin sorg lät naturen förstå. -

Men hon tystnar - och lyssnar - vad är det hon hör?

Jo, av drillande lärkor en jublande kör.

Och jag kände en längtan att en gång få bli

Som en lärka för sörjande vän,

Som med jubel kan sjunga sin själs melodi,

Om och skymningen breder sig än.

Som från jorden kan svinga sig jublande opp

Och i skymningen sjunga om ljusnande hopp.

forts!

3110

Och jag älskar att se huru solen går ner
Vid den västliga himmelens bryn.
Se, den strålar och skimmer i purpur allt mer
Som ett eldklot för undrande syn.
Och när purpurn förbleknar se där något nytt.
Snart dess prakt är i regnbågens färger förbytt.

Men jag älskar de tigande vidderna mest,
När de drömma i fullmånens sken.
När de bada i strålgans liksom till en fest
Under himmelen högvälvd och ren.
När de slumra och drömma i månstrålars glans,
Som om sorg eller oro på jorden ej fanns.

forts!

Anna Kruse

Alvaret 4

Och min tanke försökte att fatta till slut
Vad som gav denna skönhet och glans
Åt de ändlösa slätter som bredde sig ut
Mot ett fjärran, där gräns icke fanns.
Och jag svaret förnam: det oändliga är
Vad en trängtande ande av skönhet begär.

Anna Kruse

Resmo den 4 september 1902.

slut.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3110

Anna Kruse
Alvaret 5